

V R T E C .

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1882.

Leto XII.

Spomeník.

Na góri, tam kjer siva skala
Viharjem vkljub strmí navpík,
Nekdaj je bela cerkev stala,
Nekdaj je stal visok zvoník.

Iz temne pa zvonika líne
Razlegal se je zvon glásán,
Vabeč k molitvi iz doline
Pobožno ljudstvo dan na dan.

In mati sveta, mati mila,
Skrbeča mati vsem stvarém;
Tam gori blagor je delila
S premilostno roko ljudém.

Nihče, nihče se iz dolíne
Zamán tjá gori ni podal,
Nihče zamán za bolečine
Pri njej utéhe ni iskal.

Prišli pa so, oj, burni časi,
Prišel v deželo je Turčín;
Tedaj pa zvóna mili glasi
Umólknilí so vrh pečín. —

Tedaj je cerkev tam razpála,
Tedaj razpál je tam zvoník; —
Oj siva skala, siva skala,
Ti burnih časov spomeník!

S. Magolič.

Ranjeni vojak in njegova oporoka.

Strašna je beseda „vojska,“ katera nam večkrat tisoč in tisoč ljudi pobere, mesta in vasi pokonča ter vse poljske pridelke uniči. Da-si je vojska nekaj zelo hudega, vendar je potrebna takrat, kadar se nam je boriti za vero, cesarja in domovino. V hudih in dolgotrajnih vojskah obvarovali smo si našo sv. vero, obvarovali slavni cesarski habsburški dom in našo domovino. Vsak človek mora biti vsak čas pripravljen, da prime za